

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Romanorum Pontificum Cum Reflexionibus
Historicis**

Kolb, Gregor

Augustæ Vindelicorum, 1727

VD18 14497719

Seculum Sextum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70934)

bus erroribus accedit quartus à Magdeburgicis commissus, dum scribunt, morte divinitus immissa, & quidem propter commissos errores fuisse sublatum Anastasium. Quòd enim pluribus quàm duobus annis Pontifex non fuerit, constat omnibus; quòd morte improvisa, & quidem propter commissos errores à Deo fuerit sublatus, nemini constat, quàm Magdeburgicis. Quidsi autem constaret, quid quæso pro Lutheranorum partibus sequeretur? sanè nihil adverto, quàm hoc, quòd Deus nolit, ut Romani Pontifices in rebus Fidei errent. Ceterum hic error Magdeburgicus credendus est manasse ex eo, quòd eodem pene tempore Anastasius Imperator hæreticus fulmine percussus perierit, ut scripserunt Beda, Cedrenus, Zonara & Paulus Diaconus.

His addi possent Reflexiones aliæ supra hoc Seculum permultæ, ex quibus Romanorum Pontificum summa laus eluceret. Sed eas brevitatè causâ nos omitimus; legi enim eadem possunt apud authores passim, præcipuè verò apud Christophorum Ott, qui quinque supra hoc Seculum animadversiones satis longas affert, in quarum prima differit de Innocentia & Sanctitate Romanorum Pontificum hujus Seculi. In secunda de Primatu Ecclesiæ Romanæ in hoc Seculo iterum demonstrato. In tertia & quarta de Constantia Romanorum Pontificum & Ecclesiæ supra Petram ædificata; quod hoc etiam Seculo demonstratum fuisse ostendit. In quinta demum afferuntur Pontifices Siricius, D. Anastasius I. D. Innocens I. D. Zosimus, D. Cælestinus, quorum temporibus vixit D. Augustinus annò nimirum 385, ad Romanam Ecclesiam conversus, annò autem 433. sanctissimè defunctus. Atque hi omnes Pontifices summè fuerunt à D. Augustino honorati, & tanquam Oecumenici Episcopi ab eodem agniti, prout ex allatis ejusdem D. Præsulis textibus palàm fit & ostenditur.

Seculum Sextum.

LIII. D. Symmachus, Sardu.

PERDIFFICILEM auditum ad summæ Sedis fastigium invenit; Festus enim Imperatoris Anastasij adulator, ut Symmachum ad recipiendum Anastasij Enoticon commoveret faciliùs, aut minimum à summo officio removeret, Cælium Laurentium sacrâ purpurâ conscriptum Presbyterum eidem æmulum opposuit, dans ansam
R. P. Kolb Series Pont. Pars I. I peri-

periculoso schismate. Post longam igitur seditionem, post cædes & rapinas sacrilegas Theodoricus Ravennæ Rex Arianus dedit quietem Symmacho, jus suum Pontifici legitimo tribuendum probè ratus. Eodem ferè tempore Anastasius Imperator in Oriente, Thrasamundus in Africa, Alaricus II. in Hispania, Theodoricus in Italia Reges pestiferam Arii sectam hac una in parte non dispares pertinacissimè propugnabant; quibus tamen omnibus vel unus Symmachus fortissimè restitit, causæ æquitate fretus & potentis Dei auxilio; Anastasium enim ferocem epistolâ Apostolicæ autoritatis plena officii sui admonuit; Theodorici edicta immunitati Ecclesiasticæ contraria spreto, capitis periculo nullius valoris esse declaravit; Thrasamundo electiones sacrorum Antistitum prohibenti in faciem restitit; contra Alaricum denique eminè pugnavit institutis sex diversis Romæ Conciliis, missisque in omnem terram per idoneis viris, atque distributis largissimis eleemosynis, ut omnium necessitati & inopiæ succurreret adversus omnes hostes invictis, victus tamen à morte an. 514. Pont. 15. Mens. 8.

LIV. D. Hormisda, Campanus Italus.

VIDIT tandem Anastasium Imperatorem coelesti fulmine percussum interiisse. Hoc Tyranno igitur sublato damnata est Zenonis & Anastasii Imperatorum, nec non Acacii, Euphemii ac Macedonii hæreticorum penitus memoria. Justinus in Imperio Successor pessimâ Anastasii vitâ & morte commotus Legatos sibi mitti à Summo Pontifice petiit, ut in Oriente lux nova oriretur Ecclesiæ & pax diu desiderata rediret. Illyricum, ubi nunc est Dalmatia & Croatia, aliæque vicinæ provinciæ in melius mutatæ Orthodoxos Episcopos petiere, ut omnem hæresin suis tandem finibus eliminarent. Sublato insuper in Africa Thrasamundo Theodoricus Rex Rege priori mansuetior, etsi hæresi Ariana infectus, munera tamen Romam misit in templo Divis Apostolorum Primoribus sacro reponenda. Idem in Christianum coetum benignior Ecclesiæ plurimum profuit, dum non obsuit; cum etiam gentes moribus barbaræ passim Baptismatis undas expeterent. Exemplo fortè fuerunt cæteris maximo Zatus Colchorum, & Elesban Æthiopum Reges, Ro-

Romana Sacra edocti. In Gallia quoque Respublica Orthodoxa indices crevit, dum Clodovæus Rex ejurato non ita pridem idolorum cultu cum omni nobilitate Francica mirè auxit & illustravit Ecclesiam. Idem acceptò Româ nuntiò de nova Pontificis electione, continuo Hormisdæ auream misit coronam, corona cælesti Rex dignissimus, quam paulò post adeptus est annò 514. Clodovæo licèt è vivis ereptò gratissimum se ostendit Hormisdæ toti Galliæ; Remigium enim Francorum Apostolum & Alcum Avitum Viennensem Episcopum privilegiis auxit permultis, suas etiam eisdem vices committens, ut populo Francico cunctis in rebus adessent. Non absimilem charitatem Lusitanis atque Hispanis exhibuit; his enim Joannem Tarracónensem, illis verò Salustium Hispalensem Episcopum amplissima cum potestate præfecit. Hoc maximè modo perfunctus Pontificio munere Hormisdæ, vitam sanctissimam finiit morte, vitæ perquam simili an. 523. Sedis 9.

LV. D. Joannes, Etruscus.

THEODORICO Gothorum in Italia Rege vix non cogente, Ecclesiæ autem emolumento idipsum suadente, Constantinopolim profectus, Legatiquè regii munere ipse functus, geminò in via claudit miraculò: equus enim ab Illustri Fœmina Joanni commodatus, nequaquam deinceps supra se admisit sexum fœmineum. In primo etiam suo Constantinopolim adventu, præsentè Justino sola manuum impositione cæco visum dedit. Tantum igitur Pontificem summè veneratus Justinus ab eodem Imperii coronam omnium Imperatorum primus accepit; DEUS verò D. Joanni coronam gloriæ impertivit post ærumnas carceris, in quem à Theodorico Rege ingratisimo fuerat coniectus, quòd Constantinopoli Romam redux aliquot Arianorum templa more Romano consecravit, & alia ab Episcopis consecrari præceperit. Duos itaque duntaxat annos Pontifex fuit Joannes I. annis D. Petri dignissimus, Mort. an. 526.

LVI. D. Felix IV. Beneventanus.

ATHEODORICO Rege Jura Ecclesiæ invadente substitutus est mortuo D. Joanni. Verùm constanter ab universò Clero populòque Romano repulsus, tum demum admissus est, postquam

quam Theodoricus ventris profluvio turpem exoneravit animam. Ne verò exemplum Regis mortui pessimum Successor Athalaricus sequeretur, timuit universa Romæ Ecclesia; verum is auditis querelis justissimis, simulque hortatu D. Felicis motus, vim ullam fieri Clericis severe prohibuit. Felix igitur Pontifex expiatis rite Arianorum templis permultis in Ecclesia adversus hostes plurimos militante, adit denique triumphantem an. 530. Sed. 4.

LVII. D. Bonifacius, Romanus.

DIVISAM doluit Ecclesiam, dum à Clericorum parte Dioscorum Presbyterum Cardinalem sibi oppositum vidit. Perniciosissimum fuisset hoc schisma Reipublicæ Christianæ, nisi Superi quamprimum avertissent; Dioscorus enim dum subitanea morte corripitur, Bonifacius continuo universis probatur. Confirmatus itaque Pontifex in Synodo Romæ habita constituit præter alia, ut deinceps, si fieri posset, in demortui Pontificis locum tertia quamprimum die, Successor novus Pontifex succederet, ne dilatio electionis longior schismati aliisve damnis gravibus locum daret. Hanc ob causam Vigiliam Romanam Diaconum in Successorem sibi delegit edito decreto, cui ad tumultum D. Petri universa Synodus subscripto nomine consensit. Verum id ipsum Decretum re maturius discussa Decreto contrariò revocavit, æque bonique consulens, Majorum more ac jure provisum Ecclesiæ satis fuisse. Curam dein omnem ad Eutychianos convertit, quos instar lolij denuo succrescentes tota urbe expulit, expulsurus Orbe toto, si per vires ac vitam liquisset, quam mors abruptit an. 531. Sed. 1.

LVIII. Joannes II, Romanus.

SUMMO in honore fuit præsertim Justiniano Imperatori, cujus Fidei Symbolum approbavit, Acæmetanos verò Monachos eidem pertinaciter contrarios condemnavit, Filium Divinum in Carne passum perpetuo asserens ita, ut nequaquam soli hominis naturæ talia posse adscribi oraculo confirmaret. Placuit Orthodoxis universis, & inter hos Justiniano maxime Oraculum; unde ille pretiosissimis donis ornavit

ornavit Romanam Ecclesiam, & ejusdem Summum Sacerdotem. Verum vicit brevi Imperatoris in se suosque munificentiam Summus Remunerator Deus, concedens Cæsari adversus Vandalos in Africa raram victoriam, & post victoriam triumphum, in quo Constantinopoli per compita ductus Rex Vandalorum Gilimer agnovit in victore suo coeli potentiam. Eodem tempore Carthaginem convenerant plurimi in Africa sacri Antistites, ut collecta Synodo novum vigorem darent Africanæ Ecclesiæ ab Arianis cæterisque Religionis nostræ hostibus plurimum turbatæ. Missis igitur Romam Legatis rem cunctam Pontificis arbitrio decidendam subjecere, ad cujus tamen pedes dum se pronos abjicere parant, jam tumulo illatum hunc Pontificem intelligunt an. Sed. 4.

LIX. D. Agapetus, Romanus.

JUSTINIANAM Fidei professionem jam à Joanne II, probatam iterum probavit, dein verò Theodati Gothorum in Italia Regis rogatu Constantinopoli venit, ut in ejus Regis gratiam Imperatorem mitigaret ob occisam perfidè Amalasiuntham Reginam naturæ ac gratiæ donis mirè dotatam. Humanissimè igitur à Justiniano susceptus Agapetus, ipsum Imperatorem Eutychna hæresi infectum agnoscit, à qua tamen eundem etiam brevi immunem reddidit, postquam extrema omnia ab irato Imperatore minis proposita experiri statuit, quàm in Patriarchæ Anthymi, aut Justiniani placita vel modicum inclinare. Deposito itaque Anthymo, Imperatore autem in fide confirmato, Synodum Constantinopolitanam, inter Oecumenicas V. præcipuè adversus Severum Antiochiæ Episcopum Imperatricis Theodoræ operâ suffultum celebravit, quem suis cum sociis condemnavit, nihil veritus minas Augustæ, victò jam Cæsare fortissimus. Sacro anathemate perculit ipsum etiam Childebertum, Clodovæi in Gallia Regis Regem Filium, quòd Ivetoti Episcopum manu propria occiderit. Refert quoque de Agapeto M. Gregorius testis tantum fide dignior, quantum tempore propinquior, quòd hominem mutum & claudum sacro prius epulò refectum signò crucis docuerit bene loqui & ritè ambulare; cum ipse ritè sedisset Pontifex annis ferè duobus, mortuus Constantinopoli an. 536, relinquens ingens sui desiderium & posteris dubium, num quisquam fuerit Pontificum, qui tam brevi tempore tam mira & magna patravit facinora.

LX. Sylverius, Romanus, Ord. D. Benedicti.

SI Platinae Historico sit fides, plurimum valuit in electione hujus Pontificis autoritas, aut tyrannis verius Regis Gothorum Theodati: Clericis enim universis poenam mortis minatus est, nisi Sylverium Supremum sibi Praesulem praeficerent. Electus igitur à Clericis, atque adeo legitimus Pontifex, quod nollet Anthimum haereticum ex suo exilio revocare, ipse exul à Theodora Imperatrice & ab Antonina Bellisarii Ducis conjuge in insulam Pontiam est ejectus, promotò in solium Pontificis Vigiliò Diaconò Romanò, homine honorum avidissimo, pecuniis simul ac fraudibus Bellisarium corrumpente. Sylverius tamen licet Româ: motus sua secum tulit omnia, non minus, quàm antea Pontifex, his verbis rescripsit ad Amatorem Episcopum: *sustentor pane tribulationis & aqua angustiae, nec tamen dimisi aut dimitto officium meum.* Et profectò haudquaquam dimisit; convocatis enim ad se exulem permultis Episcopis, Vigilium ejusque affectas Romanae Sedis invasores sacrilegos declaravit, latâ in omnes anathematis sententiâ. Abreptus itaque à Vigiliò in carcerem brevi ærumnis ac inediâ extinctus est an. 549. Sedis 4. vitam ejusdem & mortem probârunt miracula, ut Vigilius vitam & causam reprobarent magis.

LXI. Vigilius Romanus.

VIRI Consularis filius Sylverii Pontificis persecutor maximus, perspectâ Sanctissimi Antecessoris sui innocentiam ac integritate miraculis etiam demonstrata, melioris vitae methodum amplexus est, aliena morte vivere doctus, ut sanctius posset mori. Sedis enim summæ honores non ambiit ut quondam, subesse jam, non praesse paratus. Eam ob rem nunc tandem à Clericis legitimè electus Pontifex, Fidei Professionem Justiniani & Mennæ Constantinopolitani Episcopi ex more datam laudavit. Ecclesiam tunc turbare coepit discordia gravissima, ob *tria*, uti vocârunt, *Capitula*. Tres Episcopos eadem maxime tangebant, Theodorum nimirum Mopsuestiæ, Theodoretum Tyri, & Ibam Edeffæ Episcopos, Nestorii pridem condemnati haud obscuros amicos. De industria res omnis ita fuerat instructa à Capitulorum vel auctoribus

vel

vel adjutoribus, ut suas in partes traherent Episcopos Africa, provinciæ Venetæ, Liguria, Epiri & Illyriæ, imò ipsum Vigilium Pontificem. Verùm hic rei veritatem edoctus continuò condemnavit quoad multos errores memorata Capitula, ea tamen ratione, ut eadem damnatio minimè contraveniret actis Concilii Chalcedonensis, in quo trium Capitulorum authores nec fuerant probati, nec etiam condemnati. Haudquaquam grata erat hæc Pontificis sententia Justiniano, utpote qui pessimis consiliis, quæ Theodorus alter, Alexandria scilicet Episcopus, Origenis propugnator hæreticus suggesserat, persuasus edictis geminis tria Capitula penitus condemnarat Ecclesiastici Juris inuasor. Perstitit sua in sententia uterque tam Vigilius, quàm Justinianus: partes Cæsaris suis sententiis tuebatur Concilium invito Vigilio Constantinopoli celebratum. Hujus igitur autoritate audacior Justinianus Vigilium capi, in carcerem detrudi, & dura captivitate penè ad mortem adduci jussit. Tandem tamen sedatâ irâ mitior Imperator cum Vigilio in gratiam rediit, qui proin re maturis consiliis denuo subiecta Concilium Constantinopolitanum approbavit, tria verò Capitula penitus condemnavit, ne videretur aut Nestorio, aut Origeni ulla ex parte favere, quorum sectarios cum Acephalis, Severianis & Eutychianis etiam ipse exemplo majorum rejecit. Rebus ita compositis, postquam integrum septennium Constantinopoli transegerat, Syracusas Siciliae pervenit, ubi calculi dolore confectus Romam haud vidit amplius, ex itinere longo adiens viam æternitatis, an. 555. Sedis 15.

LXII. D. Pelagius, Romanus.

NONDUM Pontifex trium Pontificum Constantinopoli Legatum egit, scilicet Agapeti, inde Sylverii, ac demum Vigilii; cujus ob exilium ac mortem suspectus Clericis Romanis, suspensionem omnem à se amovit, dicto super Evangelii librum & crucis effigiem sacramento. Probatus igitur cunctis Pontifex adversabatur etiam per aliquod tempus Justiniano Imperatori ob tria Capitula. Eidem tamen postea adeò gratus extitit, ut Romam revertenti D. Proto-Martyris Stephani Reliquias dono dederit Constantinopoli Romam transvehendas. Synodum Constantinopolitanam nuper habitam etiam ipse confirmavit, & ut exemplum hoc sequerentur in Oriente Episcopi permulti, effecit,

Fatis

Fatis dein brevè concessit, quæ simul ac ejus vitam illustravit Epitaphium veritate potiùs & simplicitate, quàm arte commendatum. Sedit an. 4. Mens. 10. Mort. 559.

LXIII. Joannes III. Romanus.

INTITIUM Pontificatùs sui fecit, dum à Narsete Justiniani belli duce Longobardi in Italiam vocati venerunt, daturi initium gravissimis malis, quæ per plures, quàm ducentos annos universum in Occidente Imperium transversum egerant. Surripuerunt eadem turbatissima tempora Historiæ facinora plura, quæ annis tribus supradecem, dum sedit Joannes Pontifex, patravit. Id tamen de eodem referunt, quòd Monasterium in Gallia omnium primum in honorem DEI Genitricis à Clotario Rege erectum, multis privilegijs munierit. Obiit an. 572.

LXIV. Benedictus I. Romanus.

DBENEDICTI quondam Discipulus omni virtutum genere conspicuus, miro omnium consensu electus est Pontifex tempore pene omnium iniquissimo; Longobardi enim Italiam tam fædè vastaverant, ut plurimis cæsis Itatorum reliquæ fame ac peste ferè omnes fuerunt absumptæ. Tot malorum cumulò pressis haudquaquam defuit summa charitate flagrans in omnes Benedictus; datis enim ad Tiberium Imperatorem epistolis, copiosam annonam ex Ægypto advectam impetravit summò suò & miserorum solatiò. Tandem cunctis, ut valeret longiùs, optantibus, ipse mortalis vitæ pertæsus, crescente in dies labore ac dolore, vitam immortalem meliori in Sede est auspiciatus an. 577. Sedis 4.

LXV. Pelagius II. Romanus.

EX Viro Ordinis D. Benedicti Religiosissimo creatus Pontifex D. Gregorium sacrâ purpurâ ornatum cum Legatione misit ad Tiberium Imperatorem, usus ejusdem potissimùm operâ ad extinguendum penitus schisma ob tria Capitula excitatum, quod tamen Smaragdus supremus Ravennæ Præfectus (Exarchum Itali vocârunt) de-
que

niq̄ue extinxit, ad arma sumenda & hostes Ecclesiæ vincendos à Pelagio animatus. Extincto hoc schismate Ecclesiæ cantum magis auxit ac ornavit; Præfationes enim, uti vocat Ecclesia, complures sacro Canoni præmitti solitas approbavit. Non minùs probavit D. Leandri Hispalensis aliorumque in Hispania ardorem, quo ibidem Gothorum Reges cum subiecto populo ejurare hæreses docuerunt. Non ita laudavit quorundam in Oriente Præfulum causam, qui Episcopi Oecumenici sibi nomen adscivere: eorum igitur machinationibus præcepto novo inhibitis, Aquileiæ Patriarcham Venetias transtulit; oborta verò lite Venetos inter & Aquileienses, utrisque Patriarcham dedit, expertus probè, beatiùs esse Episcopos urbibus dare, quàm datos revocare. E vivis ipse evocatus est an. 590. Sedis circiter duodecimo pestifera lue extinctus.

LXVI. D. Gregorius M. Romanus.

FUIT verè Magni Benedicti Magnus Discipulus, Ecclesiæ Doctor, Summusque ejus Pontifex, quem omnes boni è cœlo potiùs datum, quàm in terris natum meritò asseruerunt. Eundem his verbis descripsit quidam Historicus. *Fuit DEO intimus, Clero acceptus, Cesaribus venerabilis, hostibus terribilis, per universam Ecclesiam vitæ sanctitate, scriptorum doctrinâ, miraculorum gloriâ, gestorum famâ, adhuc Longobardorum, Arianorum, Donatistarum, Manicheorum, Neophytorum & aliorum conversione sanè stupendus.* His paucis talis ac tanti Pontificis gesta lubet attingere; ejusdem enim facinora, utpote toti ferè orbi notissima pluribus describere, si animus foret, novus liber accederet libris plurimis, quos scriptos reliquit Gregorius. Sufficiat hic nobis D. Ildephonfi sententia, qui ita scripsit: *Gregorius M. superavit sanctitate Antonium, eloquentiâ Cyprianum, & scientiâ Augustinum; quare mortem ejus meritò luxit Orthodoxus orbis universus an. 604.*

Sedis 13.

Reflexiones Historicae supra Seculum VI.

QUATUORDECIM hoc Seculo consideravimus Pontifices; ex his duo tantum fuere, quos in Fide errasse duo scripserunt auctores, uti refert C. Bellarminus. Liberatus nempe Diaconus Carthaginensis in suo Breviario circa annum Domini 550. in lucem edito affirmat, à Vigilio Pontifice scriptam fuisse epistolam ad Theodoram Imperatricem & alios hæreticos, qua epistola confirmaret hæresin ipsorum, & anathema dixerit eos, qui confessi sunt duas in Christo naturas. Durandus verò Galliae Episcopus, qui vixit circa annum 1320. scribit, quòd D. Gregorius M. dederit epistolam ad Joannem Episcopum Calaritanum, in qua permisit Presbyteris conferre Confirmationis Sacramentum. Quem locum Adrianus seculi XVI. Anabaptista in Anglia sedulo annotavit, & ait, *Pontificem posse errare in definiendis Fidei dogmatibus.*

Verum quòd neuter horum Pontificum in Fide errarit, demonstrat C. Bellarminus; Vigilius enim etsi eam epistolam ad Theodoram dedit, illo tamen tempore nondum fuit Pontifex, sed ambivit primum fieri, & quidem opera Imperatricis hujus & aliorum præpotentium hæreticorum, quibus contradicere ausus non est eadem in epistola, uti ipsemet ibidem satis indicat, dum eam occultari omni ratione desideravit. Secundò quamvis Imperatricis & aliorum hæresin eadem epistola non damnaret exterius, interius tamen seu animo eam nunquam probavit, veluti omnes circumstantiæ sufficientissimè indicabant. Tertio Vigilius postquam à Clericis tandem admissus est in Pontificis Sedem, miris prorsus modis est mutatus adeò, ut lupus in agnum transiisse visus fuerit, & hæc *mutatio dextera Excelsi* dici meritò potuerit. Unde potius novus honor Pontificibus Romanis accessit ex Vigili gestis, ut ipsimet Magdeburgenses inficiari non sunt ausi. Videatur de re hac uberius C. Bellarm.

Gregorius autem M. etiam non erravit, sed Durandus & Adrianus; duo enim Concilia Oecumenica, Florentinum nempe & Tridentinum idem docuerunt, quod docuit D. Gregorius, Confirmationis scilicet ministerium ordinarium esse Episcopum, extraordinarium verò Sacerdotem quemlibet,

cui

cui ut ritè Baptizatos in Fide confirmet, absente Episcopo facultas concedi potest.

Reflexiones aliæ supra hoc sextum & priora Secula.

AUDIMUS non rarò etiam hac nostra ætate querimonias Acatholicorum varias, quibus vociferantur in pulpitis, scholis, colloquiis, libris & sparsis sæpè sine ullo authoris nomine, aut Superiorum facultate foliis, Fidem Romanam à via Veritatis penitus aberrasse; Romanam Ecclesiam nominandam potiùs esse meretricem Babylonicam quàm Christi Sponsam &c. Quibus quorumcunque demum calumniatorum scommatibus, ut Catholica Historia denuo occurrat, operæ pretium nunc erit, aliquorum Pseudo-Historicorum hìc referre commenta.

Primum igitur commentum est Theodori Bezae in Burgundia nati, dein Lausonii, & demum Genevæ declamatoris, qui ait, *Anti - Christum jam tempore D. Pauli advenisse, & in templi Divini Sedem irrepisse, atque jam Ecclesiam errasse.* Consenserunt alii Bezae socii, qui ipso Apostolorum tempore jam errasse Ecclesiam dixerunt.

Secundum commentum est Lutheri & Calvinii, quorum prior scripsit in causâ liberi arbitrii adversùs Erasmus; *Patres primorum etiam Seculorum cecutisse, imperitissimos fuisse, totâ vitâ errantes, nisi ante mortem fuerint reducti: neque Sanctos fuisse, neque ad Ecclesiam pertinuisse.* Posterior asserit, *Patres nobis deformatam Theologiam tradidisse, in errorem abreptos & Judaizantes.*

Tertium est Melanchtonis in Palatinatu inferiore nati, & demum Wittenbergæ in Saxonia Professoris, qui nunc Zwinglio, nunc Lutherò adhærebat, is asserit; *Ecclesiam interiisse post annos à nato Christo trecentos; ab ejus enim Seculi Patribus impuram nobis traditam fuisse Doctrinam.* Ob id etiam nonnulli à Romana Ecclesia alienati scripserunt, Anti-Christum fuisse Zosimum Papam, quòd is Ecclesiæ Romanæ Principatum in causa appellationum contra Africanos tueri memoretur.

Quartum est Lutheri, Calvinii simul & Melanchtonis; Lutherus enim lib. de captivitate Babylonica & supputatione annorum mundi; Calvinus verò in Prophetas minores, & in epist. ad Sadoletum; Melanchton demum in loc. commun. tradunt, *Bonifacium Tertium fuisse Anti - Christum inter Pontifices primum; ita tamen ut circa ætatem D. Gregorii Magni Ecclesia Romana jam concidere cœperit, quòd hujus Pontificis*

tempore initium suum habere ceperint Orationes pro Defunctis, Invocationes Sanctorum, Missæ Sacrificia.

Quintum est Lutheri lib. contra Papatum tom. 7. scribentis, concidisse Ecclesiam ante annos ferè sexcentos, nempe circa annum ferè millesimum post Christi Nativitatem. Atque in hoc commentum inclinavit, quòd in Apocalypsi scriptum legerit, Sathanam per annos mille ligandum esse, ne gentes seduceret, indè solvendum.

Sextum est sectatorum Lutheri, qui anno 1551. in repetitione Confessionis Augustanae tradiderunt, Ecclesiam corruisse ante annos trecentos.

Septimum est iterum Lutheri, qui in Wormatiensibus Comitibus an. 1522. publicè asserere ausus fuit, Ecclesiam nostram desecisse tempore Concilii Constantiensis, quod circa annum 1414. habitum fuit.

His adjiciunt discursus, aut potius fabulas Coburgenses præsertim Academicæ & Hübnerus, ex quorum verbis hæc ferè puncta erui possunt, aut sua sponte fluunt.

- I. In Ecclesia Romana ob barbarorum hominum sævitiem orta est summa ignorantia, Theologiæ ac Philosophiæ sepultura præsertim in Occidente.
- II. Seculo VI. Fides Catholica propagata est, Missionariis per orbis latissimè partes discurrentibus, quorum prædicatione Sedes Romana supremam obtinuit auctoritatem in Hispania, Gallia, Anglia, imò & in Germania. Causæ item litigiøsæ ferè omnes fuerunt oblatae Romano Pontifici, qui arrogavit sibi titulum *Episcopi tandem Oecumenici*.
- III. Hormisdæ Campanus erat Papa conjugatus.
- IV. Sylverius Campanus fuit Hormisdæ Pont. ex legitimo matrimonio susceptus filius.
- V. Pelagius II. disposuit, ut in administratione Sacramenti Evcharistiæ post elevationem S. Hostiæ, uti dicimus, Suffragia fierent pro animabus in Purgatorio detentis. Hoc ipsum ferè docent de Gregorio M. Scriptores Lutherani nonnulli.
- VI. Idem Gregorius M. varios ritus ac cæremonias instituit; nihilominus cùm ipse ultimus fuerit Romanorum Pontificum verè Apostolicorum, hinc meritò cecinit Poëta quispiam: *Gregorius vitam finiit Apostolicam.*

Respon-

Responsiones ad commenta Adversariorum.

Responsio I. ad I. & ad Capita præcipua universè.

QUIS inprimis ex rudissima etiam plebe non notat assertionum, aut relationum harum summam discordiam, quam Lutherus, Calvinus, Melancthon, Beza, Hübner, Academici Coburgici & testes alii iniquissimi suis in libris hac super re reliquerunt? miremur amabo, præclaros hos Historicos Ecclesiasticos, & ante reliquos Lutherum, dum nunc refert, Ecclesiam concidisse Apostolorum tempore, nunc tertio, nunc sexto, nunc Seculo duodecimo. Miremur etiam Calvinum & reliquos fallacissimos Lutheri socios, vel mendacissimos (ita per me dicant alii) filios, dum super Ecclesiæ casu aut ruinâ tam bene concordant. Nonne merito ipsis respondere potest illud Marci 14. *Multi testimonium falsum dicebant adversus eum, & convenientia testimonia non erant?* Et illud Dan. 13. *Rectè mentitus es in caput tuum &c. rectè mentitus es & tu in caput tuum? &c.*

Contra hos & alios permultos aniles fabulatores, tum à Theologis nostris Polemicis millies demonstratum est, quòd semper fuerit, & existere debeat vera eaque visibilis Ecclesia; de hac enim & similibus questionibus videri potest C. Bellarminus, Becanus, Vitus Pichler & alii plurimi: tum etiam ab Historicis omni exceptione majoribus ostensum fuit, Ecclesiam Romanam perseverasse ac permansisse continuo veram atque infallibilem ob perpetuam Divini Spiritus opem & providentiam: non enim errarunt in Decretis suis hætenus Summi Pontifices nec singuli nec universi, uti passim refert Historia; aut si iidem errassent, aut errare potuissent soli, nondum sequeretur, quòd unâ cum Conciliis Oecumenicis, aut cum universa Ecclesia in errorem incurrissent. Concilia autem maxime per sex prima Secula celebrata ipsimet laudant passim adversarii nostri.

Si tamen pergant nobis objicere, quòd ipsimet jam errarint Apostoli & SS. Patres: ergo etiam Ecclesia. His levis armaturæ hostibus iterum occurrunt, & pridem occurrerunt præter Concilia tam veteres quàm recentiores Authores gravissimi, qui ostenderunt primò, dictèria hæc & similia cuilibet sanæ mentis homini merito videri debere adeò temeraria at-

que infusa, ut major temeritas aut insania excogitari vix queat: Si enim à Lutheri tempore ad aetatem nostram suam DEUS Ecclesiam absque errore conservavit, cur simile beneficium non exhibere voluit, aut potuit primis Ecclesiae Seculis? Secundò ostenderunt, etiam si aliqui vel ex Apostolis, vel SS. Patribus errassent, quòd ejusmodi etiam privatus error toti Ecclesiae obesse nequaquam potuisset. Tertiò ostenderunt, quòd nec Apostoli universi, nec Patres unquam errarint. Quartò ostenderunt, tunc solùm officere errorem universae Ecclesiae posse, cum vel Summus Pontifex, vel tota Ecclesia in Decretis Fidei & morum vel malè confirmandis, vel malè usurpandis unquam errasset; similem autem errorem in universa Ecclesia unquam contigisse, ut tandem vel ad speciem tantùm probent scholae qualescunque Pseudo-Evangelicae, hodie dum expectat Romana Ecclesia *supra petram fundata & firmata*.

Responsio II. ad II. & III.

QUòd Seculum quintum densis ignorantiae tenebris non fuerit adeò obscuratum, patet vel maximè ex Doctorum & Scriptorum numero, qui superiùs jam sunt allati. Iidem certè tot actales fuerunt, ut & numero & praestantia sua priorum Seculorum Scriptores si non longè superarint, minimùm adaequarint. Id ipsum de sexto Seculo planum fiet, si Scriptorum ordinem huc apposuerimus. Vixit itaque ac scripsit hoc sexto seculo

D. Fulgentius Cathagine natus Episcopus Ruspensis sanctissimus & doctissimus, qui libros plurimos scripsit circa Annum 520.

Andreas Caesareae post D. Basilium Episcopus scripsit commentaria in Apocalypsin, & fuit maximi aestimatus jam à Doctoribus sui temporis.

Petrus Diaconus auctor libri de Incarnatione & Gratia Christi, quem librum scripsit ad D. Fulgentium & alios Africae Episcopos.

Eugippus Abbas Africanus composuit magno labore duos tomos thesaurorum D. Augustini.

Marcellinus Comes scripsit Justiniani tempore Chronicum suum, cui finem imposuit an. 535.

D. Avitus

D. Avitus Alcimus Episcopus Viennensis in Gallia constitutus ab Hormisda Pontifice, de quo Avito ait C. Bellarminus, quod fuerit vir nobilissimus, sanctissimus & doctissimus, qui planè gravissimos & venustissimos scripserit libros.

Boethius Severinus Romæ vir consularis & Martyr clarissimus scripsit copiosissimè de re Philosophica & Theologica præter libros alios doctissimos.

Dionysius exiguus Scytha ; sed moribus Romanus scripsit præter cyclum Paschalem etiam collectionem sacrorum Canonum ex Conciliis Ecclesiæ Catholicæ. Circa an. 530.

Victor Episcopus Africanus scripsit librum de ratione Fidei Catholicæ, Aurelius Cassiodorus Theodorici Regis in Italia Consiliarius scripsit libros alios de institutionibus Divinarum Lectionum, Commentaria etiam in omnes Psalmos & in Cantica Canticorum. Historiam denique tripartitam ex libris Socratis, Theodori & Sozomeni. |

D. Victor Capuanus Episcopus scripsit de cyclo Paschali. Item teste Beda de sex ætatibus, præter alios libros. Circa annum 540.

D. Justus Orgelitanus Episcopus scripsit in Cantica Canticorum.

Anastasius Sinaita Episcopus Antiochenus scripsit plures libros, quorum unus *Dux viæ* contra Acephalos vocatus, impressus Ingolstadii anno 1606.

Arator S. R. E. Subdiaconus scripsit duos libros carminum, quibus acta Apostolorum complexus est, quos publicè recitavit concedente id Vigilio Pontifice.

Junilius Episcopus Africanus scripsit duos libros de partibus Divinæ Legis.

Primasius Episcopus Africanus scripsit in epistolas D. Pauli & in Apocalypsin commentaria.

Rusticus S. R. E. Diaconus Scriptor contra Acephalos.

Victor Tunonensis Episcopus Africanus scripsit de Illustribus Ecclesiæ Scriptoribus brevem Historiam circa annum 550.

Martinus Bracarensis Episcopus præfuit Concilio Bracarensi ; scripsit collectionem Canonum ex Græcis Synodis ; item de quatuor virtutum Cardinalium differentia &c.

Proco-

Procopius Gazæus scripsit in varios libros Veteris Testamenti commentaria circa annum 560.

Joannes Climacus Monachus religiosissimus scripsit librum triginta graduum, quibus ascenditur ad perfectionem, unde ipsi nomen Climaci inditum est.

D. Dacius Episcopus Mediolanensis scripsit Chronicum, in cuius lib. 1. c. 10. tradit Canticum *Te Deum laudamus &c.* compositum fuisse à DD. Ambrosio & Augustino.

Liberatus Archi-Diaconus Carthaginensis scripsit Breviarium de causa Nestorij & Eutychetis.

Dorotheus Archimandrita scripsit sermones viginti quatuor circa annum 570.

Venantius Fortunatus Episcopus Pictaviensis scripsit vitam D. Hilarij & plura sacra carmina, ex quibus in Ecclesiæ usu sunt maximè hæc duo: *Vexilla Regis prodeunt &c.* & *Pange lingua &c.*

Joannes Jejunator Episcopus Constantinopolitanus ob miram abstinentiam ita dictus, scripsit Homiliam de Pœnitentia, Continentia & Virginitate &c.

Joannes Biclarensis Monasterii Abbas persecutus est Victoris Tunonensis Chronicum; circa annum 590.

Evagrius libris sex descripsit Historiam Ecclesiasticam ab eo tempore, quo desijt Sozomenus.

D. Gregorius Turonensis Episcopus libris decem scripsit Francorum Historiam; unum librum scripsit de gloria Martyrum; unum de miraculis D. Juliani; duos de gloria Confessorum; quatuor de miraculis D. Martini &c.

D. Gregorius M. solus scripsit varios libros, eosque numerò minimùm sexaginta, ob quos D. Ildephonsus in lib. de Viris Illustribus primò loco ponit D. Gregorium M. eumque omnibus Scriptoribus antepōnit. Non absimile iudicium tulit D. Isidorus in lib. de Scriptoribus Ecclesiasticis, licèt fateatur, ad se non pervenisse omnia opera D. Gregorij.

Omitto alios tum profanos, tum hæreticos authores non paucos, qui inter viros doctos nomen & numerum hoc Seculo sibi vendicârunt, atque ex hæreticis copia satis magna ore & calamo bellum Ecclesiæ indixe-

dixe-

dixerunt. Fuerunt iidem hæretici profectò non minùs docti, quàm Lutherus, Calvinus & alii seculo decimo sexto Doctores suo tantùm & suorum iudicio gravissimi. Sed cùm de sacris Scriptoribus hìc nobis potissimùm sermo sit,

Subijciant suis nunc oculis longum satìs doctorum in hoc & priori Seculo virorum Catalogum qualescunq; Ecclesiæ Romanæ inimici; deprehendent in eo ingeniosos Poëtas, eloquentes Rhetores, eruditos Historicos, profundos Philosophos, diversos eòsque clarissimos Theologos, ac Oratores sacros præstantissimos, quorum libri vel soli sufficiunt ad illuminandum totum mundum. Quodsi jam hos comparare lubeat cum iis Scriptoribus, qui quatuor primis à nato Salvatore Seculis post DD. Apostolos Ecclesiam suâ doctrinâ illustrârunt, hanc facilè in sententiam nobiscum adibunt, quòd nimirum duo hæc postrema Secula inter sex prima fuerint doctrinæ radiis illustrissima.

Falissimum itaque est primò, quòd hæc duo postrema Secula laborârint summâ ignorantia. Falissimum est secundò, quòd propter virorum doctorum defectum his Seculis Pontificum dignitas augmentum majus acceperit. Falissimum est tertio, quòd ob ignorantiam horum Seculorum omnes causæ Romano Pontifici fuerint oblatae. Falissimum est quartò, quòd eadem causæ prioribus quatuor Seculis non æquè Romanam fuerint delatae, dum tyrannorum favities obicem non posuit. Falissimum est quintò, quòd his duobus ultimis Seculis primùm Romani Pontifices titulum *Oecumenici Episcopi* sibi arrogârint.

Delenda igitur rursus sunt in Lutheranorum, Calvinianorum & similium Historiis non modò lineæ plurimæ, sed integra Secula. Vulcano, ut dicunt alii, pars magna Hybneri consecranda est, qui si in aliis legeret ea, quæ ipse scripsit, aut scribendi methodum sibi usitatam in cuiusvis sui adversarii libro deprehenderet, absque mora vocaret ignorantissimum & malitiosissimum. Ego tamen his armis non pugnabo; ignarum tamen rerum Ecclesiasticarum, & malæ fidei Scriptorem si dicam Hybnerum, dummodo sapiat, haud agrè feret: primò enim ignorare se ostendit, quòd prorsus nesciat statum primitivæ Ecclesiæ. Secundò, quòd plurima asserat, quæ peritiores Lutherani & Calviniani non audent ipsimet asserere, uti ex eorum Historiis apparet. Tertio quòd ignoret munus Historici, dum pro suo libitu tanquam indubitata affert plurima, destitutus

omni authoritate Scriptorum Veterum, imò & Recentiorum. Quattò instar oraculi affirmet in quæstionibus suis Historicis passim multa, quæ tum Theologici nostri Polemici, tum Historici luce meridiana clariùs ostenderunt esse falsissima, & hanc ob causam à pluribus Iustris, imò & Seculis expectatum responsum, aut refutationem non impetrârunt. Mala verò fidei Scriptorem ipse se probat, eò quòd ea tantùm asserre conetur, quæ nata & apta sunt denigrare Romanorum Pontificum famam, honorem ac gloriam; illa verò gesta omittat omnia, quæ antiquissimi Historici non omiserunt. Ea nimirum est conditio hominum, præcipuè verò illorum, qui in solijs & thronis sunt collocati, ut vel multùm laudentur, vel vituperentur plurimùm, vix ullo mediocritati relicto loco intermedio. Hübnerus verò cùm materiam vituperiis idoneam per sex pene Secula in singulis Pontificibus non invenerit, singulorum tantùm nudissima nomina expressit, ita tamen, ut universos valde reprehenderit, & copiam laudis aberrimam penitus supresserit. Tales dat nobis schola Lutheri Historicos.

Responsio III. ad IV. & V.

NUNC attendendum, utrùm D. Hormisda simul Pontifex, & maritus fuerit. Quòd aliquando in statu matrimonii vixerit, testantur omnes Historici; quòd verò Summum Pontificatum Matrimonio conjunctum gesserit, nullus eorum est, qui vel à longè tantùm id affirmârit. Ecquænam causa foret id ipsum affirmandi? Quòd nimirum filium Sylverium Pontificem reliquerit, quem fortè tempore Pontificatûs suscepit? hoc enim verò summopere placeret Lutheranis & Calvinianis, si vel modicam veritatis speciem huic fabulæ possent affingere. Sed vel maximè repugnat ratio temporis: D. Hormisda enim an. 514. D. Sylverius verò an. 536. creatus est Summus Pontifex. Sylverius igitur si annò 514. fuisset natus, ætatis suæ annò vigesimò primo jam electus fuisset in Summum Pontificem. Quis autem tali ætate *hactenus* unquam creatus est Pontifex? Testantur præterea Annales Ordinis D. Benedicti, Menologium & Chronologia, D. Sylverium longo tempore discipulum fuisse D. Benedicti in Monasterio Lateranensi. Vel igitur brevissimo tempore potuisset esse discipulus talis, vel fuisset discipulus, antequam erat natus, cùm D. Benedictus circa annum 520. amplius Romæ non fuerit.

Et-

Et si itaque non minùs, quàm D. Petrus in statu connubij constitutus fuerit S. Hormisdà, non minùs sine uxore fuit inde, quàm S. Petrus, & reliqui omnes hujus Successores. Denique cur Lutherani &c. tam solerter exprimunt unius hujus Pontificis statum Matrimonij? cur non meminerunt potiùs reliquorum omnium hætenus Pontificum, qui cælibatum cum Pontificatu conjunxerunt? nonne *quæ carnis sunt, hi sapiunt Historici?*
Rom. 8.

Responsio IV. ad VI. & VII.

ECCLESIAE usitatas Cæremonias D. Gregorius M. minimè Pontificum primus instituit: nam Cæremonias permultas ab ipsis Apostolis, alias verò à primis Apostolorum Successoribus in Ecclesiam introductas esse, testes sunt tot Ecclesiae Doctores, quot Gregorium M. præcesserunt. Id certè Tertullianus Seculi tertii Scriptor celeberrimus apertè testatur. Quin id ipsum etiam fateri oportet eos, qui Gregorium M. *Cæremoniarum Magistrum* appellant, nisi secum ipsis pugnare velint. Si enim Gregorius M. *Cæremoniarum Magister*, & primus, ut ajunt, Missæ Author fuit, qua ratione D. Anacletus Seculi secundi primus Pontifex jam præcipere potuit, ut post elevatam in Officio Divino S. Hostiam fideles Sacro Viaticò præmunirentur ad Martyrium forti animo subeundum? Qua ratione D. Telephorus ejusdem Seculi Pontifex Rituum & Cæremoniarum in Missæ Sacrificiis adhibendarum Author à Magdeburgensibus, & omnibus aliis horum amicis dici potuit? qua ratione multi aliante Gregorium M. Pontifices varias Cæremonias tum in celebrandis Missis, tum in aliis functionibus adhiberi præceperunt, quod passim suis etiam in Historiis exprimunt adversarii nostri?

Sed quid si daremus ipsis aliquid, quòd nempe M. Gregorius vel omnes vel plerasque Cæremonias instituerit, quid tum sequeretur? an non amplius foret Apostolicus Pontifex, quem hoc ipso titulo ornârunt A Catholicorum permulti? An non in potestate Pontificum sit novas Cæremonias in Ecclesiam introducendi? An non etiam Lutherus, Calvinus & alij Cæremonias varias instituerunt, quas eorum æstimatores etiam hodie adhibent in panis sui qualicumque consecratione; in coena sua; in suis concionibus; in canticis; in ordinatione novorum Ministrorum Ecclesiasticorum; in conferendo Baptismate, in contrahendis nuptiis; in sepeliendis

dis mortuis &c. Si his licuit, cur non etiam licuerit novas instituire Cæremonias M. Gregorio aut ejusdem Antecessoribus? quamvis nunquam concedimus, quòd hic Pontifex Ecclesiæ Cæremonias instituerit, sed solum earum aliquas aliter ordinaverit, alias verò injuriâ Temporum neglectas iterum restituerit.

Responsio V.

SIMILIS priori responsio iis danda est, qui obijciunt Gregorium M. *Purgatorium instituisse*, & ob has pœnas imaginarias Missæ Sacrificia fieri, preces fundi, varias Cæremonias adhiberi præcepisse; nunquam enim Romani allegant aut allegarunt Gregorii M. auctoritatem in persuadendis purgatorii pœnis, sed potius allegarunt perpetuam Ecclesiæ traditionem & auctoritatem S. Scripturæ e. g. librorum Machabæorum &c. quos Lutherus ex Canonico Catalogo expunxit, ne credere teneatur Purgatorii pœnas, certus sibi de æternis inferorum pœnis. Gregorius igitur tantum addidit substantiæ novum modum, ut nempe debito ordine fierent omnia in sepeliendis mortuis, in Sacrificiis pro defunctorum animabus peragendis, in fundendis eum in finem precibus, in mortuorum anniversariis, diebus trigesimis & Sabbathis &c. celebrandis. Sed transmittamus etiam hic tantisper, Gregorium M. fuisse ex Romanis Pontificibus primum, qui definierit, à Deo statutas esse præter æternum inferorum ignem etiam Purgatorii piaculares pœnas, an ideo Gregorius aut Ecclesia Romana errasse censendi forent? minimè gentium: Purgatorij enim pœnas statuere in Domino mortuis subeundas, pendebat unice ex liberrimo Dei scelerum vindicis arbitrio: ut autem de Dei arbitrio hoc & voluntate hominibus constaret, solum Divina revelatione opus erat. An Divina hæc revelatio jam nobis sit data in Testamento Novo, aut Veteri, parum refert; utrique enim idem Deus summè verax locutus est, & suæ Ecclesiæ loquitur etiamnum. Quòd verò Deus tam in Veteri quàm Novo Testamento hanc de Purgatorij pœnis veritatem nobis revelarit, testata hæcenus fuit universa Ecclesia Romana; negavit verò Lutherus cum paucis, quorum ipse errorem hunc demptis erroribus aliis secutus est. Oportet igitur, ut vel Deus Luthero & sociis revelarit, non dari Purgatorij pœnas, vel easdem à Deo statutas esse revelarit toti Romanæ Ecclesiæ, quæ longitutine temporum, numero & qualitate testium penè in imensum supe-

superat auctoritatem adversariorum. Cuicumque nunc igitur licuerit, Luthero & ejus sociis consentiat, sentient innumeri alij hoc in articulo cum Pontifice M. Gregorio, & Romana Ecclesia; quamvis ut dictum est, haudquaquam Gregorius M. hujus articuli Author extiterit. Quæ veritas tum ex Scriptura, tum ex Patribus & Historicis Gregorio M. antiquioribus ad oculum patet.

Responsio VI. ad VII.

HIS addenda sunt verba illa, quibus sextum hoc Seculum Coburgensis discursus Academicus claudit, dum ait:

Gregorius vitam finit Apostolicam.

Videntur nempe Coburgenses Academici in eam omnino propendere sententiam, quæ Romanis objicit, quòd cum fine hujus Seculi finem acceperit vera DEI Ecclesia. Qua ratione enim aliàs Romani *Pontifices Apostolici* fuissent, aut tales dici possent? Demus igitur etiam hìc Coburgensi Academiæ & universis Romanæ Ecclesiæ hostibus, ultimum inter *Pontifices Apostolicos* fuisse D. Gregorium M. Si hoc dederimus hostibus nostris, habemus nos eorum victas manus; non enim ullam rem, sive Sacramentorum numerum, sive eorundem usum, sive Fidei Articulos, sive libros Scripturæ, imò etiam Ritus ferè aut Cæremonias in Ecclesia Romana usitatas consideremus, poterunt ostendere, quæ non vigerit primis sex post natum Christum Seculis.

